

gøre sin Ummyndighed gældende — saa fører det til, at Køberen, der ikke kender sin egen Retstilling, kan ødelægge sig ved at betale Afdrag eller paadrage sig endnu værre Følger ved at snyde sig fra det, idet han sælger eller pantsætter Tingen og løber sin Vej. Praktisk set kan dette føre til Allemper, som jeg ikke har nægtet at ville søge afhjulpne, saa godt det kunde gøres, skønt jeg indrømmer, at det juridisk ser noget mærkeligt ud. Jeg indrømmer ligeledes, at det er vilkaarligt, naar vi have gjort 21 Aar til Grænse for Ufuldmyndigheden, medens 25 Aar ellers er den almindelige Grænse. Det ligger i, at man i Udvalget har været klar over, at naar en Person først er bleven 21 Aar, skal han i mange Tilfælde til at sætte Bo — om han burde gøre det, skal jeg ikke komme ind paa. Han skal da til at købe Møbler, og efter som det meget ofte er Smaafolk, maa de i Reglen købe dem paa Afbetaling. Eller det kan f. Eks. være en Haandværkssvend, der skal til at arbejde for egen Regning og dertil skal have Redskaber, eller en Sy pige, der skal have en Symaskine osv. Ere de først bleven saa gamle, maa de ofte have disse Ting, enten de saa ere fuldmyndige eller ej, de kunne kun saa dem paa Afbetaling, og det bør ikke vanskeliggøres dem. Derfor have vi sat denne vilkaarlige Grænse af 21 Aar. Vi have ogsaa i Udvalget været ledet af den Betragtning, at vor Fuldmyndighedsalder, 25 Aar, er alt for høj, og jeg maa maasse ved denne Lejlighed henstille til den højtærede Minister at tage dette Spørgsmaal om Myndighedsalderen under nærmere Overvejelse. Det har været fremme før, og jeg vil nu henstille til Ministeren at fremkomme med et Forslag om at nedsætte Fuldmyndighedsalderen fra 25 til 21 Aar, saaledes som man har det i alle andre civiliserede Lande. Den højtærede Minister mente, at man saa lige saa godt kunde gaa til at træffe disse Bestyrelsesforanstaltninger for alle, lige meget om de ere fuldmyndige eller ej; men det indser jeg ingenlunde Rigtigheden af. Det er dette, som det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Wulff) er kommet ind paa, idet han ved ethvert Salg paa Afbetaling vil have en skriftlig Kontrakt, men det tror jeg, er at binde Kontraktfriheden alt for meget. Det vil efter min og Flertallets Mening være at lægge for store Byrder paa Folk, at man overhovedet ikke maatte sælge en Ting paa Afbetaling til nogen uden ved skriftlig eller trykt Kontrakt, og vi give der den højtærede Minister Ret i, at der ikke ligger det Bærn i en skriftlig eller trykt Kontrakt, som mange tro, idet

Køberen, naar Kontrakten er trykt, ofte mener, at han ikke behøver at læse den igennem, og ikke overvejer, hvad der staar i den. Vi se det f. Eks. ved Huslejekontrakter, hvor ofte Dejerne gaa ind paa de horrible Bestemmelser, der staa i dem, blot fordi de gaa ud fra, at naar noget er trykt, er det ogsaa noget, som alle undertaste sig, derfor kunne de ogsaa gøre det, og det vil ikke gaa saa haardt til, som Præsten prædiker o. s. v. Vi tro altsaa ikke, at der ligger den Garanti i en trykt Kontrakt, som det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds mener, og vi have derfor ikke villet paalægge det som Pligt over for alle Salg paa Afbetaling. Skønt jeg i øvrigt vil bede det ærede Medlem gøre Ulvur af sin Antydning om at ville tage sit Forslag tilbage, vil jeg dog ikke søge at bibringe ham det Haab, at vi gennem nærmere Forhandling i Udvalget ville komme just til den Bestemmelse, han ønsker; men vi kunne naturligvis altid tale derom. Med Hensyn til det, som er fælles for det ærede Medlem fra Randers Amts 3dje Valgkreds (Skaarup) og det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds, skal jeg nævne, at de begge ville have Plakaten af 24de April 1839 udtrykkelig omtalt i disse Kontrakter enten i alle Tilfælde eller i alt Fald dog over for ufuldmyndige. Jeg vil dertil sige, at Grunden, hvorfor Flertallet ikke er gaaet med til at optage denne Henvisning til §§ 2 og 3 i denne Plakat, er selvfølgelig ikke den, at denne Henvisning alene vilde fylde all for meget; men Grunden dertil er den, at vi have været bange for her paa ny at fæstne det Princip, som er gældende i disse Paragraffer. Man kunde jo sige, at naar det er gældende Lov, og vi ikke foreslaa at ophæve denne gældende Lov, kunde det jo ikke gøre noget at henvise til den. Jo, det gør saa meget, at man saa vanskeliggøre kan komme bort fra denne Lov senere; thi saa kan man jo rive os i Mæsen: I have jo selv i 1897 godkendt disse Paragraffer. Thi deri er det, jeg er enig med den højtærede Minister, og nu, da disse Spørgsmaal om, hvad der er foregaaet i Udvalget, ere komne frem — ikke ved min Foranledning — tør jeg maasse nok citere en Ytring af den højtærede Minister i Udvalget, som han sikkert vil kendes ved. Den ærede Minister udtalte nemlig i Udvalget: Hvorfor skulle vi have disse forældede Bestemmelser gravede op igen? Der var noget rørende og hjertevarmende i at høre en Minister her i Danmark sige om en gammel Lovs Bestemmelser, at de ere forældede, det ere vi ikke vante til at høre fra en Minister, og jeg for min Part var derfor ogsaa